

 LIBRIS
Crăciunul e mereu

Crăciun (dar, pe
urmă, trece)

• E posibil să fie atât de ușor de uitat, să te adaptezi la lucrurile noi dând din umeri, să mergi înainte și gata? Zoe se simte atât de superficială, atât de proastă și chiar puțin vinovată, și știe foarte bine de ce. Cu nu mai mult de o lună în urmă plângerea cu lacrimi închipuite, dar nu de aceea mai puțin arzătoare, pentru plecarea definitivă a lui *madame Olenska*, închidea cu lacăt și ceremonii solemnne o parte din viața ei, și-și lua într-un anume fel rămas-bun de la copilăria ei de balerină. Și se imagina îndurerată luni de zile, incapabilă să uite, pradă nostalgiilor profunde și mușcătoare. În schimb, zilele au trecut, au devenit săptămâni, și orașul s-a îmbrăcat cu lumini și brazi falși, și atât a trebuit ca să-i schimbe starea de spirit și să-i insuflé acea veselie obișnuită, euforică, chiar puțin isterică, mecanică aproape, care anticipă mereu Crăciunul. S-a dus să facă mici cumpărături cu prietenele, a ales coli de hârtie și panglici, a împachetat darurile, și la fiecare

panglică răsucită i se părea că durerea insuportabilă simțită cu puțin înainte devinea din ce în ce mai ușoară. Se umfla cu aer ca un balon gata să-și ia zborul. Și acum se simte proastă, deoarece acela care a explodat ca un balon e Crăciunul, s-a și sfârșit totul, hârtia și panglicile sunt strânse într-un colț, fiecare a avut doza lui de obiecte nu neapărat necesare, și îi pare rău că a uitat atât de repede de *madame*. Lucru care, în definitiv, nu e adevărat, pentru că, dacă îi pare rău că a uitat de ea e fiindcă și-o amintește bine, sau și mai și, își amintește că a uitat, ce naiba, ce încurcătură, of!

Între timp a împlinit și niște ani: treisprezece, dar în liniște, fără prea mult entuziasm. Doamne Sfinte, e mare de-acum, nu mai e un eveniment ca pentru un copil mic. Aproape că nu a sărbătorit: doar în familie, un tort și gata, profitând de faptul că era într-o duminică. Prietenele au fost dezamăgite:

- Nici o petrecere anul asta?
- Nimic.

Nu avea chef și gata.

Și iar, în timp ce aluneca spre școală într-o zi cenușie și înghețată de ianuarie (și aluneca nu e o imagine, e de-a binelea, ținând cont că trotuarele sunt acoperite de brumă înghețată care pare sticlă și ea n-a nimerit încălțările, sau poate talpa de cauciuc e

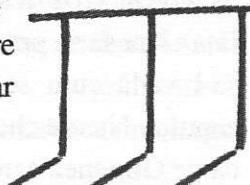
puțin tocită, ce mai, trebuie să fie atentă), gata să înfrunte o zi foarte grea cu nu mai puțin de două ore de tehnică, adică Gimenez, cu un fular nou în jurul gâtului, care seamănă cu o plasă de pescuit în care s-au încurcat petice de stofă furate din croitoria Demetrei, Zoe și-o imaginează pe *madame* traversând o piață mare necunoscută, mărginită de clădiri înalte și foarte vechi, foarte demne, într-o frigărie care e de zece ori frigul pe care îl simte ea. Unde se duce? Să viziteze un muzeu a cărui splendoare a uitat-o? Să bea ceaiul dintr-un samovar lustruit cu o prietenă care are chipul încrețit de riduri? Sau face doar o plimbare imposibilă, având în vedere temperatură, pe care robustețea ei exceptională o consideră acceptabilă? Sau poate se strecoară într-una dintre clădirile acelea și urcă scările mari și ajunge într-o sală de repetiții, și acolo se dezbracă de straturile ei de lână și de blană și rămâne doar cu o salopetă neagră cu mâneci lungi și o fustă neagră până la genunchi, și cu pantofiorii de dans ritmic, și în față ei e o oglindă, și alături bara, și se privește în oglindă ca o fetiță din anul întâi, cu aceeași stupefactie mulțumită? Hai, că o avea cu totul altceva de făcut. Dar. Poate. Poate are nevoie să lase să cadă de pe ea, precum hainele și blânurile, ceea ce a fost mulți ani de zile, și să se întoarcă la esență, la începuturi: să fie balerină și atât. O avea spatele foarte

drept, și încă o grătie pregnantă în arcul brațelor, și va coborî într-un *plié* perfect.

În schimb, *plié*-ul ei, doar după vreo câteva ore, ieșe moale, șifonat și Gimenez își dă imediat seama:

– Zoe, stai dreaptă, coboară umărul drept, semeni cu cocoșatul de la Notre-Dame.

Glumeață fata, gândește Zoe, înfuriată pe sine. Dacă ar mai fi fost în vestiar Haydeé, sigur nu ar lăsa să-i scape ocazia să-i cânte „Quasimodo, Quasimodo” până când ar fi primit un pantof zburător în cap. Însă, din fericire, Haydeé a dispărut, puff, și locul ei liber e spațiu redistribuit între colege, dispărut și ăla. Leda îi aruncă o privire alarmată pe care Zoe, mai înaintea ei cu multe fete, o intercep-tează în oglindă. Ce o vrea să spună? „Fii atentă ce faci, astăzi Gimenez e periculoasă”? Sau „noutăți mari, îți spun pe urmă”? Zoe scutură mintal din umeri (doar în mintea ei, fiindcă nu se scutură umărului la lecție, cel mult se lasă în jos și la același nivel ca să se evite comparația cu diverse cocoașe), și își spune că nu o interesează nimic. Îi place, la urma urmelor, să stea în dimensiunea aia toată a ei în care se întâmplă o sumedenie de lucruri doar imaginare, de neîmpărtășit. E ca o realitate paralelă în care alunecă dezinvoltă, și singură, o lume în care totul e posibil. Sunt ca Alice? Nu, lumea ei nu e Țara Minunilor, e numai un joc al mintii. Îi place să-o urmeze

pe madame în călătoriile ei, să se gândească la faptul că nu e în stare să stea fără elevi și că a început iar să predea, poate un curs de perfecționare pentru vreo *étoile* rusoaică avidă să-i sterpelească secretele unui succes pe care încă îl are, iată, pe undeva prin lume. Poate steaua respectivă se cheamă Svetlana Nu Știu Cum, unul din numele alea imposibile pline de consoane ciudate, și e înaltă, cu părul negru și ochi de gheăță, și, cu toată tehnica ei impecabilă, nu e încă stăpână pe secretele de expresie, și acum madame îi corectează linia gâtului ei de lebădă...

– Zoe, ești cu noi?

Glasul lui Gimenez o trezește. Schițează o încuvintare și se îndreaptă. Simte că ia foc. Din spate se înalță un hohot înăbușit imediat. Lipsind Haydeé, cine poate fi proasta în stare de aşa ceva? Zoe nu îndrăznește să cerceteze oglinda în căutarea răspunsului. Mult mai bine e să se concentreze pentru cât a mai rămas din oră.

– Dacă lecția e prea lungă pentru tine, te poți duce, scandeață Gimenez, care trebuie să fi observat privirea ei fulminantă către ceasul agățat pe peretele din față. și primul care râde ieșe afară, încheie ea adresându-se tuturor, inclusiv iepei anonime care a nechezat hohotul acela deplasat.

Zoe ar vrea să se deschidă un hău în fața ei ca să se prăvălească înăuntru și să-l vadă cum se închide deasupra capului. Nu are chef să-o dezamăgească pe Gimenez care, fie *madame* sau nu – și sigur, îndatorirea de a o înlocui chiar și temporar e ingrată – a fost întotdeauna, de la început, una dintre profesoarele ei preferate. Dar nu reușește să-și țină mintea la locul ei, adică stinsă și tacută. Trebuie să reușească. Trebuie. Trebuie.

Și Doamne ajută, lecția s-a terminat fără alte incidente. Leda, înțeleaptă, nu comentează, în ves- tiar. Se limitează să ridice un capăt al eșarfei cu ochiuri mari a lui Zoe și să zică:

– Hmm. Chiar frumoasă. Și pe urmă e originală, nimeni aici nu are aşa ceva. Are gust Jonathan.

Jonathan are gust și e mereu foarte, foarte amabil. De Crăciun s-a întors cu familia în oraș, „dacă ați ști ce frig e la Berlin în perioada asta, în comparație aici pare primăvară“, și s-au revăzut în vacanță, cu toții, obișnuitul grup. Lucas a ascultat cu aviditate povestirile lui despre noua școală de dans, a vrut să știe totul despre un spectacol al lui Daniel Ezralow care avusese premieră acolo și aici nu. Au fost la cinema, în pizzerie, singuri, ca oamenii mari, inclusiv Mia și Nada, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. El a fost amabil, plin de atenții față de

toate fetele, chiar și față de cele pe care nu le cunoștea. Și înainte de a pleca i-a întins pachetul acela învelit în hârtie velină albastră.

– Nu e un cadou de Crăciun, a ținut să precizeze. E un cadou și atât.

Mesaj cât se poate de limpede: cadourile de Crăciun sunt într-un fel sau altul, previzibile și obligatorii. În schimb, asta e ceva pentru tine, în afara timpului și a ocaziilor.

Și fiind cu adevărat cea mai frumoasă eșarfă la ora actuală, și atât de originală, cum repetă Leda, Zoe o poartă cu placere. Îi amintește un chip familiar. Nu o face să se simtă implicată, ci dragă cuiva, asta da. E o senzație frumoasă.

Și acum, încă cu salopeta pe ea, ia eșarfa din cuiul în care e agățată și se înfășoară cu ea ca și cum ar fi un șal.

– Leda, sunt o proastă, zice îmbrățișându-și genunchii. Nu trebuie să fiu atât de neatentă la lecție. Dar nu știu prea bine ce am.

– Hmm, comentează Leda legându-și Doc Martens, operație care cere mereu ceva timp. Îndrăgostită nu, să spune. Lucrurile merg bine la școală, în clasă, zic. Ai cea mai bună prietenă pe care îți-o poți dori vreodată, care sunt eu, dacă îți-a scăpat cumva. Deci aş opta pentru un rău generic de adolescentă. Crești, frumoaso!

Cresc? Ei nu zău, i-ar veni să răspundă. În schimb, își strânge și mai mult genunchii și-și sprijină falca de ei.

– Clic.

Leda se preface că încadrează și face o poză cu un aparat imaginar.

– Ești atât de drăguță, aşa! „Portret al lui Zoe care crește.” Dar te-ai uitat la sănii tăi?

Zoe își lasă picioarele să alunecă jos de pe bancă și fixează elementele trupului evocate de Leda cu un aer atât de dezorientat, încât Leda izbucnește în râs.

– Sâni pe naiba, are promptitudinea să răspundă. Încă nu au inventat un sutien atât de mic.

Și își ia din nou genunchii în brațe, dar între timp își schimbat starea de spirit: îi vine să râdă. Să râdă de ea, mai ales, atât de slabanoagă, chiar puțin proastă. Definitiv lipsită de săni. Pe care nu i-a invitat niciodată la nici una dintre colegie sau prietene, și fiindcă își pare că viitoarea lor existență e mai mult o problemă decât altceva. Paola, de exemplu, cu clătinările ei în timpul săriturilor: Zoe se simte rușinată pentru ea. În schimb, celelalte sunt slab dotate. Și, oricum, sutiene nu se văd deloc prin vestiar: nu sunt necesare la lecție, ar fi groaznic să vezi sărișuri și panglicuțe care răsar din salopete și formează umflături dubioase; și afară cu atât mai puțin. Dar adolescența nu înseamnă numai asta, și Zoe

știe. Poate e doar miezul iernii, cu plăcuteala ei inevitabilă, largă și adâncă precum o groapă oceanică, repulsia pentru cerul cenușiu, întunericul de seara devreme și de dimineată.

– Hai, proastă, să mergem să bem un ceai, o trezește Leda, strângându-i cele două capete ale eșarfei ca și cum ar fi strâns-o de gât. Ai să vezi că-ți trece melancolia.

Și Zoe începe iar să se schimbe, și gustă anticipat savoarea ierboasă a lichidului pe limbă, și știe că îi va fi de ajuns ca să se simtă mai bine și atâtă timp cât e de ajuns atât de puțin ca să te simți mai bine, totul e bine. Nu?

